

ELINOR GLYN
SINISTÄ VERTA

Elinor Glyn

Sinistä verta

Suomentanut Toivo Wallenius

SAGA Egmont

Sinistä verta

Translated by Toivo Wallenius

Original title: *The Reflections of Ambrosine*

Original language: English

Cover image: Midjourney

Copyright © 2023 SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727173931

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

ENSIMÄINEN OSA.

I LUKU.

Toisinaan olen tullut ajatelleeksi, että kenties ihmiselle on haitaksi, että hänellä on suonissaan todellakin sinistä verta, kuten mummolle ja minulla. Esimerkiksi, jos me olisimme tavallisia aatelittomia, niin hampaamme kalisisivat kylmästä, kun meidän on joulukuussa mentävä levolle saamatta tulta makuuhuoneemme pesään. Mutta meistä on olevinaan terveellistä nukkua ”hyvin tuuletetuissa huoneissa” – ainakin minun on tehtävä niin; mummo sanoo muutta mutkitta, että meidän on pakko säästää tällä tavoin, ja nuriseminen olisi samaa kuin potkisi tutkainta vastaan.

– Kapinoitse vain, jos voit parantaa asiaa, – hän virkkaa minulle usein; – mutta alistu siihen muussa tapauksessa kylmäverisesti.

Me olemme saaneet kylmäverisesti alistua monenlaisiin asioihin, sen jälkeen kun isä antautui ikävään keinotteluunsa Etelä-Amerikassa. Sitä ennen meillä oli sievä huoneusto Pariisissa ja tulta takassa niin usein kuin halusimme. Mutta

mukavuuksista huolimatta mummo oli hyvin pahastuksissaan siitä, että isä ”ansaitsi”. Sellainen ei soveltunut gentlemannille, hän väitti, ja kun kaikki sitten luhistui eikä isästä enää kuulunut mitään, niin melkeinpä luulen hänen hengähtäneen helpotuksesta.

Me saavuimme ensiksi Englantiin, ja harhailtuamme kauan sinne ja tänne me valitsimme tämän valmiiksi kalustetun pikku asunnon Ledstone-puiston nurkkauksessa. Se on pelkkä mökki – ennen vanhaan luullakseni jonkun metsänvartijan asuma – ja meillä on apunamme ainoastaan Hephziba ja pahainen palvelustyttö. Hephziba oli minun hoitajattareni Amerikassa, ennenkuin siirryimme Pariisiin, ja hän on ruma kuin variksenpelätti ja yhtä kallisarvoinen kuin kulta.

Mummon elämä on ollut varsin vaiherikas; hänet kasvatettiin Kaarle X:n hovissa. Voisiko sitä uskoa kaikkien näiden vuosien jälkeen! Sitä ennen hänen sukunsa oli asustanut Irlannissa aina Ranskan vallankumouksesta asti. Hänen äitinsä olikin irlannitar, ja minun mielestäni mummo puhuu vieläkin ranskaa hiukan oudosti korostaen. (Toivottavasti hän ei koskaan saa tietää minun väittäneen sellaista.) Hänen nimensä oli mademoiselle de Calincourt, ja hänen isänsä oli markiisi Calincourt, jonka suku oli omistanut Calincourtin Kaarle Suuren ajoista asti tai ehkä kauemmin. Niin että heille oli varsin kiusallista joutua päättä lyhemmiksi ja pakosta siirtyä Dubliniin rutiköyhinä.

Mummon isoäiti, Ambrosine Eustasie de Calincourt, jonka mukaan minulle annettiin nimi, oli aikansa kuuluisuuksia. Hän oli niin kaunis, että Robespierre tarjoutui pelastamaan hänen päänsä, jos saisi häneltä suudelman; mutta hän ajoi mieluummin giljotiinille ystäviensä kera, otti vain ruusun mukaansa päästäkseen tuntemasta alhaisen löyhkää, ja hänen kerrotaan

hymyillen juosseen mestauslavan portaita ylös. Mummolla on hänen pienoiskuvansa, ja hän sanoo sen olevan aivan minun näköiseni.

Olen kuullut, että mummon ja isoisän – erään englantilaisen ylimyksen – avioliittoa pidettiin aikanaan erittäin sopivana naimiskauppana. Isoisälläkin oli esi-isiä jo Edward Tunnustajaa ¹ varhemmilta ajoilta. Mutta muutaman vuoden kuluttua heidän häistään (mummo oli todella hiukan *passée* ² niiden tapahtuessa) isoisälle sattui joku *bêtise* ³ – jotakin valtiollista tai diplomaattista, en ole koskaan tarkalleen kuullut, mitä se oli; joka tapauksessa heidän oli sen vuoksi pakko laittautua kiireesti tiehensä ja matkustaa Amerikkaan. Mummo ei puhu milloinkaan Amerikan-päivistään eikä isoisästä; otaksun hänen siellä kuolleen, koska varhaisimpia muistojani on se, että me matkustimme valtameren poikki isolla laivalla, vain isä, mummo ja minä.

Äitini kuoli minun syntyessäni. Hän oli amerikatar ja kuului Virginian ensimmäisiin alkuperäisiin perheisiin; siinä kaikki, mitä hänestä tiedän.

Meillä ei ole koskaan ollut suurin joukoin ystäviä – ei edes Pariisissa asuessamme, sillä yleensä eivät ihmiset elä niin pitkään kuin mummo, ja kaikki muut Kaarle X:n hovineidot haudattiin jo vuosia sitten. Mummo täytti kahdeksankymmentäkahdeksan viime heinäkuussa! Sitä ei kukaan uskoisi hänet nähdessään; häntä ei vaivaa kuurous eikä sokeus eikä muukaan vanhuuden kiusa, hän istuu supisuorassa tuolillaan, eikä hänen muotonsa ole pahoin kurttuinen, pikemmin hienon vanhan valkoisen kauriinnahan kaltainen. Hänen hiuksensa ovat järjestetyt hyvin taidokkaasti, ne ovat valkoiset, mutta siitä huolimatta hän sirottelee niihin aina vähän

puuteriakin, ja hän käyttää erittäin aistikkaita myssyjä, melkein samanlaisia kuin madame du Deffande ⁴ muotokuvissaan. Ne ovat aina oikeista pitseistä – kyllä minä tiedän, sillä minun on ne paikattava. Muutamat hänen puvuistaan ovat hiukan kuluneet, mutta näyttävät suurenmoisilta, kun hän on ottanut ne ylleen, ja hänellä on haukan silmät, ylpeimmät mitä milloinkaan olen nähnyt. Hänen keski- ja pikkusormensa on nivelsärky koukistanut, mutta hän kiillottaa aina kyntensä ja peittää muun osan käsistään sormikkaihin. Mummoa ei vieras juuri voi rakastaa, mutta häntä kohtaan täytyy tuntea hirmuisen suurta kunnioitusta, ja saa olla hyvin ylpeä, jos kykenee miellyttämään häntä.

Olin kahdentoista vuoden ikäinen, kun muutimme Pariisista, ja nyt olen yhdeksäntoistavuotias; olemme siitälähtein asuneet kaikki ajat Englannissa. Osan tästä ajasta Lontoossa – se oli ikävää! Suunnattomasti katuja ja ihmisiä, eikä ainoatakaan, jonka kanssa olisi voinut puhua, – ja lokaa ja sumua!

Näinä vuosina olemme tapailleet isää vain kahdesti ja silloinkin pikimältään. Ne olivat varsin hätäisiä vierailuja – hän keskusteli pitkään kahden kesken mummon kanssa ja lähti tavallisesti varhaisella junalla.

Isä tuntuu minusta pikemmin amerikkalaiselta ja peräti karkealta ollakseen mummon poika, mutta täytyy tunnustaa, että olen aina tuntenut salaista hellyyttä häntä kohtaan. Hän ei kiinnitä minuun koskaan suurta huomiota, taputti vain päätä lapsena ollessani ja myöhemmin suuteli kömpelösti, ikäänkuin peljäten murskaavansa porsliininuken. Tunnen epämääräisesti, ettei hänen katsantokantansa ole aina samanlainen kuin mummon; niin, näyttääpä siltä kuin hän kuuluisi aivan toiseen maailmaan. Ellei hänellä olisi mummon nenää ja leukaa, niin

tekisi mieli sanoa, että tämä on ostanut hänet jostakin ja ettei hän voi olla hänen oma poikansa.

Hephziba sanoo, että hän on hyvänluontoinen; kenties tämä onkin syynä siihen, että hänelle sattui tuo *bêtise* Etelä-Amerikassa. Ihmistä ei pitäisi koskaan sanoa hyvänluontoiseksi, arvelee mummo – silloin on parasta tunnustaa viipymättä olevansa oikea älliö. Pariisissa ollessamme näimme isää tuskin milloinkaan; hän oleskeli aina Amerikan länsiosissa tai Riossa tai muissa kummallisissa paikoissa. Sen verran hänestä saimme tietää, että pankissa oli aina yllin kyllin rahaa mummon tilillä.

Suurimman osan kasvatustani olen saanut mummoltani sen jälkeen kun siirryimme Englantiin, ja hän on omistanut erityistä huomiota käytökseeni. En ole koskaan saanut nojautua taaksepäin tuolillani tai lojua sohvalla, ja hän on opettanut minulle, miten on astuttava huoneeseen ja poistuttava siitä ja kuinka on noustava vaunuihin. Vaunuja meillä ei ollut, joten oli käytettävä jakkaroita astuimina ja laatikolle sovitettua tuolia istuimena. Se sai minut tavallisesti nauramaan – mutta tehtävä se oli! Mitä käyntiin tulee, niin pystyn kantamaan pääni päällä minkäkokoista myttyrää tahansa, ja mummo sanoo, ettei hänellä ole siinä suhteessa enää mitään opetettavaa minulle ja että jalannousuni, kuten aatelisnaisen tuleekin, herättää sen käsityksen, että maa tuskin on kyllin hyvä poljettavaksi. Hän on myöskin pakottanut minut kaikenkaltaisiin ruumiinharjoituksiin, saadakseen minut joustavaksi ja vyötäisiltä taipuvaksi, enkä unohda koskaan sitä päivää, jolloin hän sanoi olevansa minuun tyytyväinen.

Kolme vertauskuvaa hän antaa naiselle ulkomuotoon nähden: hänen tulee olla suora kuin keihäs, notkea kuin käärme ja ylväs kuin tiikerililja.

Käytöksen ohella minä näyn saaneen oppia joukon roskaa; olen varma siitä, ettei yhdenkään englantilaistytön ole tarvinnut vaivata päätään semmoisella, ja itse en luultavasti tunne puoliakaan niistä hyödyllisistä ja mielenkiintoisista asioista, joita he osaavat.

Me toimme mukanaamme kauniisti sidotun sarjan Ranskan klassillisia kirjailijoita, ja me luimme yhtenä päivänä Voltaire'ia, seuraavana La Bruyère'ia ja sitten Pascalia ja Fontenelle'ia ja Molière'ia ja Fénélonia ja Bossuet'n saarnoja ja seitsemännestätoista ikävuodestani alkaen La Rochefoucauldin Ajatelmia. Mummo ei suosi Jean Jacquesia ⁵ ; hän sanoo, että tämä edisti vallankumousta, ja hän on itse kauttaaltaan *ancien régime*'in ⁶ kannattaja. Mutta kaikista näistä teoksista hän pakottaa minut sivuuttamaan eräät kohdat, jotka varmaankin ovat kaikkein sievimät, ja meillä on kokonaisia osia Voltaire'in teoksia, joihin en saa edes kurkistaa. Omiksi tarpeikseen mummolla on joukoittain uudenaikaisia kirjoja ja sanomalehtiä. Hän sanoo, että hänen täytyy ymmärtää aikaansa. Kaiken tämän lisäksi minulla oli englantilaisia kotiopettajattaria, jotka parhaansa mukaan koettivat ajaa päähäni vähän vihiä kaikista asioista, mutta Pariisista muutettuumme meillä ei koskaan ole ollut varaa hankkia oikein hyviä.

Erään asian minä osaan suorittaa paremmin kuin englantilaistytöt – luonnollisesti olen itsekin englannitar isoisän vuoksi, ja tarkoitan vain niitä, jotka ovat aina eläneet täällä – nimittäin valmistaa hienoja kamritsiompeleuksia. Minä laitan kaikki alusvaatteemme, ja ne ovat aivan yhtä sieviä kuin Rue de

la Paix'n akkunoissa komeilevat. Mummo sanoo, että olkoon aatelisnainen kuinka köyhä tahansa, niin hänen on silti käytettävä hienoja liinavaatteita, vaikka hän saisi vain yhden uuden puvun vuodessa; hän nimittää sitä kangasta, jota täällä käytetään, ”purjekankaaksi”! Ja niin minä ompelen ompelemistani kesät ja talvet.

Toisinaan haudon mielessäni kaikenlaisia asioita. Miltä mahtaisi tuntua olla rikas, esimerkiksi, ja jos olisi veljiä ja sisaria ja ystäviä – ja millainen olisi rakastaja *à l'Anglais!*⁷) Mummosta se olisi hirveän sopimatonta ennen avioliittoa, mutta minun luullakseni se olisi oikein somaa, ja kenties hänet voisi naidakin. Oli miten tahansa, minulla ei ole suuriakaan mahdollisuuksia saada sellaista eikä miestäkään, koska minulta puuttuu myötäjäisiä.

Meillä on vanha ystävä, markiisi de Rochermont, joka käy aika-ajoin luonamme. Luulen, että hän oli ammoin mummon rakastaja. He kohtelevat toisiaan niin kauniisti ja heidän keskustelunsa on niin mielenkiintoista; voi aivan kuvitella elävänsä tuossa herttaisessa maailmassa, josta Moreau nuoremman ja Freudenbergin piirrokset kertovat. He ovat yhtä hilpeitä ja sukkelia kuin olisivat molemmat nuoria eikä luuvalo olisi kangistanut markiisin sääriä eikä nivelsärky koukistanut mummon sormia.

He keskusteleivat siveysopista ja uskonnosta ja ennen kaikkea filosofiasta, ja minä olen oppinut koko lailla kuuntelemalla heitä. Ja mitä siveysoppiin tulee, niin näyttää saavan tehdä mielensä mukaan, kunhan vain käyttäytyy ylimysnaisen tavoin. Ja uskonnossa on tärkeintä pysyä samalla kannalla kuin maa, missä asuu, ja käyttäytyä sopivalla tavalla. Mitä Filosofiaan tulee (minä kirjoitan sen isolla F:llä, sillä se tuntuu olevan pääasia), Filosofia

tuntuu ratkaisevan kaikki tässä elämässä ja opettavan ihmisen kestämaan myötä- ja vastoinikäymiset, hyvän ja pahan, hymyilevin kasvoin. Olen aina aikonut harrastaa sitä, mutta luultavasti se käy helpommin päinsä, kunhan olen tullut vanhemmaksi.

Niinä päivinä, jolloin herra de Rochermont saapuu, mummo pukeutuu päivälliseksi laventeli-silkkihameeseensa ja parhaimpaan alençon-myssyynsä, ja Hephziba viiptyy niin kauan häntä pukemassa, että minun täytyy usein auttaa palvelijatarta kattamaan ruokapöytää. Markiisi ei saavu milloinkaan ennen iltapäivää ja lähtee aina parin päivän kuluttua. Hän tuo mukanaan vanhan palvelijansa, nimeltä Théodore, ja heillä on käsilaukkuja ja pieniä matkareppuja, ja minä otaksun, vaikka en saakaan sanoa sitä ääneen, että käsilaukuissa ovat hänen tekotukkansa. Päivällisellä käytetty on käherretty ja hajuvedellä pirskoitettu, matkatukka taas paljoa yksinkertaisempi. Noina iltoina minut lähetetään varhain vuoteeseen.

Joka kerta markiisi tuo tuliaisiksi riistaa tai hienoja hedelmiä mummolle ja rasian makeisia minulle. Makeisista en paljoa välitä, mutta rasiat ovat hurmaavan kauniita. Näitä vierailuja sattuu kahdesti vuodessa, kesäkuussa ja joulukuussa, oleskelimme sitten missä hyvänsä.

Ainoat nuoret miehet näillä seuduilla ovat pastori ja kaksi kömpelystä, erään Ledstone'in toisella puolen asuvan henkilön poikia, ja he ovat joutavia ja tyhjänpäiväisiä ja nousukkaita. Kaikki nämä henkilöt kävivät vierailemassa, heti kun olimme tänne saapuneet, ja pappeja ja vanhojapiikoja tuli tusinoittain, mutta mummon verraton kohteliaisuus saattoi heidät aivan ymmälle. Luullakseni he tuntevat, etteivät he hänen mielestään ole luotuja samasta lihasta ja verestä kuin hän itse, ja niin me

emme koskaan joudu tuttavallisiin väleihin kenenkään kanssa, missä tahansa asummekin.

Hephziballa on sulhanen! Siinä säädyssä näkyy aina voivan saada sellaisen, samantekevää kuinka ruma onkaan – ja tavallisesti hän on useita vuosia nuorempi. Hephziba on saanut miehen, joka ajelee sekatavarakauppiaalle tilauksia keräämässä, ja hän on kyllin nuori ollakseen hänen poikansa. Olen nähnyt heidän juttelevan, kun olen kuumentanut rautoja, silittääkseni mummon parhaita pitsejä. Hephziban kasvoille, jotka tavallisesti ovat harmahtavan keltaiset, nousee korviin asti kalpean punajuuren väri, ja hän näyttää kovin ujolta. Mutta luullakseni hänestä tuntuu ihanalta seisoskella siellä takaovella ja tietää jonkun välittävän siitä, mitä hän tekee ja sanoo.

Ledstone-puiston omistaa muuan perhe nimeltä Gurrage; eikö se kuulu lihavalta sanalta? Sen muodostavat äiti ja poika, mutta he ovat olleet Bournemouthissa siitä pitäen kuin me tulimme, puoli vuotta sitten. Se on kamala paikka, ja vaikka se sijaitsee peninkulmien päässä maaseudulla, se näyttää silti esikaupunki-huvilalta; ulkopuoli on kauttaaltaan laastittu, ja pääkujaa koristavat inhottavat maljakot ja huonot kuvapatsaat. Meille on kerrottu, että ostaessaan tämän paikan he antoivat repiä maahan pienemmän alkuperäisen, Jaakko-kuninkaan ajan tyyllisen talon. He saapuvat piakkoin kotiin, niin että saamme ehkä nähdä heidät; mutta minusta tuntuu mahdottomalta, että ”Gurrage” saattaisi olla todella miellyttävien ihmisten nimenä.

Seurakunnan pastori kävi heti vieraisilla, mutta mummo sai hänet melkein turmelemaan hattunsa, hän hypisteli sitä niin utterasti, eikä hänellä ollut rohkeutta pyytää nimeä useampaan kuin yhteen listaan – mummo on niin ihastuttavan kohtelias, ja

hän nauraa usein salavihkaa. Hän sanoo, että harvat ihmiset kykenevät näkemään asian hullunkurisen puolen ja että sellainen kyky on suuri lahja ja karkoittaa typerät päänskipu-kohtaukset. Luulen, että hänellä on mielessään joku suuri suunnitelma minun varaltani ja että me juuri sitä varten säästämme jokaisen pennin.

Isoisän omaiset asuivat naapuri-kreivikunnassa Dane Mount-nimisessä paikassa – hän oli nuorempi poika ja diplomaattisella alalla, ennenkuin hänelle sattui tuo *bêtise*; mutta jos hän olisi vielä elossa, niin hän olisi jo yli sadan vuoden vanha, joten tuon ajan kuluessa perhe on tietenkin haarautunut melkoisen laajalle eikä meitä voi sanoa kovin läheisiksi sukulaisiksi. Se ei ollut mikään sukukartano ja siirtyi naispuolisten jäsenten kautta Thornhirstien sukuun, jotka asuvat siellä nykyään. He ovat verraten vereksiä baroneteja, ovat saaneet arvonsa Yrjö II:lta. Luulen kuitenkin, että mummo suunnittelee päästä heidän tuttavakseen ja naittaa minut heistä jollekulle, joka sattuu olemaan sopivassa iässä. Nykyisen baronetin nimi on Sir Antony; se on mielestäni sievä nimi. Miten tämä saadaan tapahtumaan, sitä en tiedä, enkä luonnollisestikaan uskalla udella mummolta.

Kuinka toivonkaan, että olisi taas kesä; vihaan näitä kosteita kylmiä päiviä ja itätuulia ja pimeyttä! Kunpa voisin pysyä vuoteessa kello yhteentoista, kuten mummo. Me saamme kello seitsemältä suklaatimme, jonka Hephziba tuo meille vuoteeseen, ja kun sitten olen pukeutunut valmiiksi, harjoittelen pianon ääressä tunnin; senjälkeen on viimeisteltävä salin järjestelyä ja pyyhittävä tomu Sèvres-porsliineista ja pienoismaalauksista. Mummo ei uskoisi sitä hommaa kenenkään muun huoleksi kuin minun, mutta kello kymmeneltä voin lähteä ulos kävelemään.

Ennen kuin muutimme tänne, oli tavallisesti hirveän ikävystyttävää, sillä minä en päässyt koskaan ulos ilman Hephzibaa, ja hänellä oli niin paljon työtä, ettemme saaneet milloinkaan tilaisuutta aamupäivällä; mutta tänne siirryttyämme minulla on ollut siitä paljon huvia, seuralaisenani kiltti, viisas skottilainen paimenkoira – saimme sen eksyneiden koirien turvakodista, eikä kukaan voi tietää, kuinka paljon iloa se tuottaa minulle. Mummon mielestä se on jonkunlainen *chaperon* ⁸, ja nyt minä saan tehdä varsin pitkiäkin kävelyretkiä; ja kun olemme päässeet näkyvistä eikä ole ketään katselemassa, niin kapaisemme juoksuun ja se on tavattoman hauskaa. Eilen oli oikein jännittävää, ohitsemme karautti metsästysseurue täydessä ajossa, ja minä näin sen ensimmäistä kertaa niin läheltä. Lienee ihanaa kiittää eteenpäin ratsun selässä! Ihan tunsin sydämeni hypähtelevän vain katsellessanikin heitä, ja Roy-kulta haukkui kaiken aikaa, ja ellen olisi pidellyt kaulahihnasta, niin varmaankin se olisi liittynyt toisiin koiriin ja lähtenyt ajamaan kettua. Muutamat noista punatakkisista miehistä näyttivät hyvin sieviltä, ja muuan heistä oli kauttaaltaan loassa; varmaankin hän oli tehnyt kuperkeikan. Hänen jalustinkytkensä petti juuri kun hän pääsi kummulle, missä Roy ja minä seisoimme, ja hänen oli pakko laskeutua ratsunsa selästä sitä korjaamaan. Kasvoistaan päättäen hän ihan varmasti sadatteli itsekseen, kun jäi sillä tavoin jälkeen. Nähtävästi hän oli pudotessansa katkaissut hihnan, ja hän kopeloi taskuistaan veistä korjatakseen sen.

Minulla on aina kaulassani kultaiset ketjut, jotka kuuluivat aikanaan Ambrosine Eustasie de Calincourtille ja joissa on hänen kruununsa ja nimikirjaimensa; niistä riippuu muun muassa pikku veitsi. Lokainen metsästäjä ei löytänyt mitään, vaikka etsikin joka taskusta. Lopulta hän kääntyi minun

puoleeni: ”Sattuisiko teillä olemaan veistä?” ja sitten, nähdessään että olin tyttö, hän kohotti hattuaan; se oli aivan harmaana savesta ja samoin toinen puoli hänen kasvoistaankin, ja se näytti niin hullunkuriselta, etten voinut olla hymyilemättä, kun katsoin häntä toiseen silmään – toinen oli koko lailla turvoksissa. Näkyvissä oleva oli harmahtavan, vihertävän sininen silmä, jota reunusti musta viiva. Annoin hänelle nopeasti oman veitseni, ja hän nauroi ottaessaan sen vastaan.

– Niin, minä näytän kamalalta, eikö totta? – hän virkkoi, ja me nauroimme taas molemmat. Loankin lävitse saattoi nähdä, että hän oli gentlemanni. Hän korjasi jalustimensa nopeasti ja näpsästi, mutta siinä taittui pienen kultaveitseni terä.

Hän pyyteli tuhannesti anteeksi ja sanoi, että hänen täytyi korjauttaa se, ja minne hän saisi sen lähettää? – mutta samassa tuokiossa ajo läheni taasen kedon poikki. Hänellä ei ollut enää aikaa kohteliaisuuksiin, hän hypähti ratsunsa selkään ja oli muutamassa silmänräpäyksessä kadonnut – ja voi kuitenkin! veitseni katosi hänen mukanaan, ja juuri kun käännyin kotiin lähteäkseni, keksin taittuneen terän, joka oli pudonnut tielle. Toivottavasti mummo ei huomaa sitä ja ala kysellä. Kuten jo varemmin sanoin, ylhäinen syntyperäni on haitaksi – en voi ruveta valehtelemaan palvelijain tavoin.

Rakkaus vai vapaus?

Kaunis ja nuori Ambrosine on ylhäistä sukua, jonka omaisuus on huvennut olemattomiin. Jäljellä on enää isoäidin pieni eläke ja vaatimaton mökki erään puiston laidalla Lontoossa. Kun tytön isäkin seikkailee maailmalla, pyrkii isoäiti turvaamaan Ambrosinen tulevaisuuden naittamalla tämän Augustus Gurragelle, äveriään porvarisperheen pojalle. Ambrosine suostuu kosintaan velvollisuudesta, vaikka hänen tunteensa miestä kohtaan ovat ristiriitaiset. Lisäksi Ambrosinen menneisyydestä nousee esiin mies, joka saa hänet vielä suuremman sekaannuksen tilaan.

Sinistä verta on päiväkirjanomainen kertomus Ambrosinesta, edvardiaanisen ajan it-girlistä, joka käy yksinäistä taistelua yhteiskunnan normeja vastaan. Taattu suositus Jane Austenin ja pukudraamojen ystäville!

Elinor Glyn (1864-1943) oli brittiläinen kirjailija ja käsikirjoittaja, jonka romanttiset romaanit aiheuttivat monta skandaalia omana aikanaan. Hänen teoksillaan on ollut suuri vaikutus 1900-luvun alun populaarikulttuuriin.